

РЕШЕНИЕ

№ 489

гр. Пловдив, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20225001000422 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №144/08.04.2022г., постановено по търг. д. №576/2021г. по описа на Окръжен съд Пловдив, са уважени предявени от Р. С. Д. ЕГН ***** и Б. А. К. ЕГН ***** искове, като е признато за установено по отношение на „В.“ ООД ЕИК ....., че всички решения, обективирани в документ, наименован „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ от 10.12.2020г.“, са нищожни като липсващи /невзети/ решения от общото събрание на съдружниците на ответното дружество. „В.“ ООД е осъдено да плати на Р. С. Д. и Б. А. К. направените по делото разноски в размер на 880.30лв. разделно.

Решението е обжалвано в срок от ответника в първоинстанционното производство „В.“ ООД. Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е недопустимо, а по същество – неправилно, поради допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон и е необосновано. Като основание за недопустимост на иска по чл.74 ал.1 от ТЗ се сочи предявяване

на иска след преклузивния срок по чл.74 ал.2 от ТЗ, с оглед твърдяна от жалбоподателя по-ранна дата за узнаване на решенията на ОСС, обективирани в протокол от 10.12.2020г., а именно – на дата 26.03.2021г. В тази връзка са наведени твърдения, че неправилно окръжният съд не е ценил наличие на протокол от 26.03.2021г., аргументирайки се с преклузията по чл.367 от ГПК, както и че неправилно не е дал вяра на показанията на свидетелката Р. относно факт на връчване на протокола от ОСС от 10.12.2020г. на ищите на дата 26.03.2021г. Изразено е несъгласие с изводите на първостепенния съд за нищожност на решенията на ОСС, обективирани в протокола от ОСС от 10.12.2020г., като решаващите мотиви на съда в тази насока са възпроизведени и подробно коментирани. На самостоятелно основание се твърди недопустимост на главния иск – за нищожност на решенията на ОСС с доводи за характера на този иск на установителен такъв и необходимостта от установяване на правен интерес от предявяването му, наличието на какъвто правен интерес, според жалбоподателя, ищите не са обосновавали в исковата си молба. Наведени са допълнително доводи за недопустимост на евентуалния иск по чл.74 от ТЗ, поради липсата на качеството на ищите на съдружници в дружеството, с оглед решението за изключването им като такива и незабавното вътрешнодружествено действие на решението на ОС на съдружниците. Цитирана е съдебна практика относно незабавното действие на решенията на ОСС и легитимацията на изключен с решение на ОСС съдружник да предяви иск за отмяна на решението на ОСС за изключването му. По отношение на главния иск за нищожност на решенията на ОСС е въведено оплакване за нарушаване принципа на диспозитивното начало, аргументирано с доводи, че ищите не са релевирали нищожност на процесните решения на ОСС в сочената от тях хипотеза на липсващи/невзети решения на ОСС, а окръжният съд е доразвил оплакванията в исковата молба /посочена като жалба/ и ги е модифицирал, така че да стигне до крайния резултат по делото. Познавайки се на задължителната съдебна практика – ТР №1/2002г. на ОСГК, жалбоподателят въвежда доводи за неправилност на извода на първоинстанционния съд, че неспазване на процедурата по чл.139 ал.2 от ТЗ за единодушно вземане на неприсъствено решение обосновава наличие на порока нищожност на решението на ОСС, както и доводи, че липсата на кворум, мнозинство, нарушение процедурата по свикване и провеждане на ОСС води до

незаконосъобразност на решенията на върховния орган и до тяхната отменяемост по реда на чл.74 от ТЗ, но не и до тяхната нищожност. Изложени са съображения по отношение нищожността на решения на ОСС по смисъла на чл.137 ал.5, във вр. с ал.4 от ТЗ, като се твърди, че процесното решение, отговарящо на формата за действителност не е нищожно и се настоява, че решение по чл.139 ал.2 от ТЗ, което не е взето единодушно не е нищожно, а би било незаконосъобразно. Развити са подробни съображения, освен за недопустимост и за неоснователност на иска по чл.74 от ТЗ. Иск се обжалваното решението да бъде обезсилено, като недопустимо, евентуално – отменено и постановено друго, с което искът за нищожност на атакуваните решения на ОСС да бъде отхвърлен и при разглеждане на евентуалния иск по чл.74 от ТЗ – същият също да бъде отхвърлен.

В представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК въззиваемите страни – Р. С. Д. и Б. А. К., оспорват изцяло подадената въззивна жалба.

С постъпилата въззивна жалба и отговора на същата не са заявени доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноси.

Въззивната жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.124 от ГПК – за нищожност на решение на ОСС и евентуален - чл.74 ал.1 от ТЗ.

Ишците в първоинстанционното производство, въззиваеми страни в настоящето – Р. С. Д. и Б. А. К., в предявената искова молба срещу „В.“ ООД, са изложили следните твърдения: Двамата са съдружници в ответното ООД като всеки един ищец притежава по 25% от капитала му, което е 25 дяла на стойност 2 500лв. Третият съдружник е М.С.Д., собственик на останалите 50% от капитала, което е 50 дяла на стойност 5 000лв. По водено между

страните т.д. №117/2021г. на ПОС, в съдебно заседание на 16.07.2021г., ответното дружество, чрез процесуалния си представител, представя по делото документ, наименован „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ от 10.12.2020г.“, според който на 10.12.2020г. е проведено общо събрание на съдружниците с неприсъствено взети решения, на което ищците са изключени от дружеството, дяловете от капитала им са поети от М.Д.; ищцата Р. Д. е освободена като управител и за бъдеще дружеството да се представлява само от управителя М.Д.; изменена е формата от ООД на ЕООД като едноличният собственик на капитала е приел нов учредителен акт. Ищците твърдят, че „взетите“ неприсъствени решения от ОСС на дружеството са нищожни – липсващи/невзети такива. Документът съдържа единствено еднолично волеизявление на съдружника М.Д.. Само едно от трите лица, имащи качеството на съдружник, е приело решенията, поради което няма приети от ОСС решения. Възразяват, че не са заявили писмено съгласие за посочените в документа решения по реда на чл.139 ал.2 от ТЗ, поради което подписът само на М.Д., независимо от нотариалната заверка на подписа и на съдържанието, не могат да обосноват валидно взети решения. Решенията, взети с протокола от 10.12.2020г. не са заявени за вписване в ТР.

При условието на евентуалност ищците се позовават на незаконосъобразност на взетите решения, ако такива се докажат като съществуващи. Основанията за незаконосъобразност се свеждат до нередовно свикване на ОСС. Ищците не са получили покани за такова общо събрание. Не са заявявали писмено съгласие за решения по този протокол. Не са получавали предупреждение за изключване. За нарушени се сочат разпоредбите на чл.139, чл.140 ал.4 и чл.126 ал.3 от ТЗ. В изготвения документ „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ от 10.12.2020г.“ не са посочени мястото и часа на провеждане на ОСС, съответно на взетите неприсъствено решения.

Искането, с което е сезира съдът, е да се постанови решение, с което да се приеме, че решенията, обективирани в „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ ООД от 10.12.2020г.“, са нищожни като липсващи /невзети/ решения от общото събрание на съдружниците на ответното дружество. Евентуално, при неразглеждане или отхвърляне на главния иск, да бъдат отменени всички решения, обективирани

в „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ ООД от 10.12.2020г.“ като незаконосъобразни, поради противоречие на същите с повелителните норми на закона и нормите на дружествения договор.

В представения в срока по чл.367 ал.1 от ГПК отговор на исковата молба ответникът „В.“ ООД оспорва изцяло предявения главен и евентуален иск. Възраженията по допустимостта и основателността на исковите се поддържат и във въззивната жалба и се свеждат основно до доводи, че твърдяната от ищите нищожност на решенията обективира основанията за незаконосъобразност, а искът по чл.74 от ТЗ е предявен извън рамките на преклузивния срок и за ищите липсва правен интерес от предявяването му, тъй като са изключени като съдружници с оглед незабавното действие на решенията на ОСС във вътрешнодружествените отношения.

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Крайните изводи на окръжен съд Пловдив следва да бъдат споделени изцяло. Това се налага от анализа на установената пред него фактическа обстановка, с нищо ново непроменена и пред настоящата инстанция, от правилността на направените правни изводи.

Упражнената искова защита, както по иска за нищожност, така и по евентуалния иск по чл.74 от ТЗ е насочена срещу решения, обективирани в протокол 10.12.2020г., наименован „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ ООД“. Вземите решения по т.1 – т.3 от протокола са за изключване на двамата ищци като съдружници на основание чл.126 ал.3 т.3 от ТЗ, за освобождаването на Р. Д. като управител, приемане на решение дружеството да се представлява само от М.Д., за поемане на дяловете на двамата изключени съдружника Р. Д. и Б. К. от М.Д.. Протоколът е подписан само от М.Д. в качеството на съдружник и е с нотариално заверка на подписа на М.С.Д. с рег. № 4549 и на съдържанието на протокола с рег. № 4550, направена на 10.12.2020г. от Нотариус Е.Н. с рег. № ... на НК, нотариус с район РС А.град.

От наименованието на този документ, а и няма спор, че се касае за акт по смисъла на чл.139 ал.2 от ТЗ – неприсъствено решение на върховния орган на дружеството „В.“ ООД, с членствен състав ищите Р. К.а и Б. К. с дялово участие по 25 дяла на стойност по 2 500лв. и М.Д. с дялово участие 50 дяла на стойност 5 000лв., като дружеството се представлява и управлява от М.С.Д. и

Р. С. К.а - заедно и поотделно /справка ТРРЮЛНЦ/.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за недопустимост на иска за нищожност на така взетите решения, съответно – на постановеното по този иск решение, аргументиран с липса на обосноват правен интерес за ищите в исковата молба. Правен интерес от позоваването на нищожност има всяко лице, чиито права са засегнати от съществуването или несъществуването на едно правоотношение. Наличието или липсата на правен интерес се преценява според твърденията на ищеца относно спорните отношения между него и пасивно легитимираната страна. Налице е правен интерес от установителен иск за нищожност, когато, според твърденията в исковата молба, правният спор засяга пряко или косвено правната сфера на ищеца, като наличието на правен интерес се преценява конкретно, въз основа на обосновани твърдения, наведени в исковата молба. А обоснованите твърдения на ищите в исковата молба са за наличие в правния мир на акт, с който се преустановяват/прекратяват членствените им правоотношения на съдружници в ООД. Очевидно е, че се касае за защитим засегнат конкретен правен интерес, като не е необходима конкретна обосновка за такъв, щом като правният интерес е изводим от обстоятелствата, изложени в исковата молба.

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя, че, при произнасяне по иска за нищожност на решенията на ОСС, съдът е нарушил диспозитивното начало, аргументирано с доводи, че ищите не са релевирали нищожност на процесните решения на ОСС в сочената от тях хипотеза на липсващи/невзети решения на ОСС, а окръжният съд е доразвил оплакванията в исковата молба. С исковата молба ясно, макар и лаконично, е релевирана специфичната нищожност за решение на върховния орган на ООД – тази на липсващи/невзети решения, аргументирана с твърдения, че въпросните решения са взети без съгласието на съдружниците - ищци. Съдът не е нарушил рамките на диспозитивното начало, излагайки решаващи мотиви в тази насока, изяснявайки защо приема въпросните решения за нищожни, като липсващи/невзети такива.

Що се отнася до доводите на жалбоподателя, касаещи датата на узнаване на решението от страна на ищите, то по отношение иска за нищожност на решенията на ОСС тези оплаквания са неотносими, доколкото

нищожност на решение на ОСС може да се релевира чрез иск безсрочно.

Това се отнася и до въведеното възражение за липса на активна легитимация на ишците, поради липсата на качеството им на съдружници в дружеството, с оглед решението за изключването им и незабавното вътрешнодружествено действие на решението на ОС на съдружниците. Константна е съдебната практика в насока за наличие на активна материалноправна и процесуалноправна легитимация на съдружник да иска отмяна на решение на ОСС по реда на чл.74 ал.1 от ТЗ, с което е изключен като съдружник. На още по-голямо основание съдружник може да се позове на нищожност на решение на ОСС, с което е изключен като такъв, като на нищожност може да се позове и трето лице.

Както се посочи, спорът се концентрира върху акт по смисъла на чл.139 ал.2 от ТЗ. Разпоредбата предвижда, че решенията на ОСС могат да се вземат неприсъствено, ако всички съдружници са заявили писмено съгласието си за решението, като практиката сочи, че е достатъчно съгласието да е волеобразувано чрез подписване на съответния протокол. Явно е, че „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ ООД от 10.12.202г. е подписан само от съдружника М.Д. и носи нотариална заверка на подписа само на този съдружник и нотариална заверка на съдържанието на съдържащото се в документа еднолично изявление.

С оглед обстоятелствата, на които ишците основават исковата си защита по иска за нищожност на обективирания в протокола решения и процесуалната защита на ответника, изразена в отговора на исковата молба и подадената въззивна жалба, основният очертан спорен въпрос е правен и той е: При твърдяно решение по чл.139 ал.2 от ТЗ, липсата на съгласие на съдружник обосновава ли порока нищожност при хипотезата на липсващо/невзето решение или е елемент от законосъобразността на такова решение и евентуално несъгласие на съдружник с формирани по реда на чл.139 ал.2 от ТЗ решения на съдружниците може ли да се реализира именно по пътя на процесуалната защита за нищожност на така формираните решения или посредством защитата, предвидена с чл.74 от ТЗ.

Известна е съдебната практика по този въпрос, както цитираното от жалбоподателя решение №100/04.06.2010г. на ВКС по т.д. №799/2009г., II т.о., така и решение №107/29.10.2012г. на ВКС по т.д. №555/2011г., I т.о., с

която действително е разяснено, че нарушението на императивното изискване на чл.139 ал.2 от ТЗ за единодушие на неприсъствените решения на ОС не води до нищожност, а до тяхната незаконосъобразност. Квалифицирането на порочните решения на ОС на ООД като нищожни, поради противоречие с повелителна правна норма, е допустимо само в предвидените от закона случаи. Настоящата инстанция обаче споделя възприетото от първоинстанционния съд при съпоставката на цитираната съдебна практика и приетото с нея и разпоредбата на чл.137 ал.4 и ал.5 – нова ДВ бр.105/2016г. Цитираните разпоредби изрично регламентират законова нищожност на определена категория решения на ОСС, между които и решението за изключване на съдружник, при липсата на предвидената форма – протокол с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието, извършени едновременно. Разпоредбата цели осигуряването на правна сигурност на информацията относно статута на търговците, включително и членствения им състав, както и осигуряване на правна сигурност в членствените правоотношения, доколкото изключването на съдружник от ООД е една от най-тежките последици за съдружника. В този смисъл първостепенният съд правилно е посочил, че след като чл.137 ал.4 и ал.5 от ТЗ са изменени с ДВ бр.105/2016г. като се въвежда форма за действителност на определен вид решения на ОСС, практиката на ВКС по чл.290 от ГПК, създадена по тълкуване на чл.139 ал.2 от ТЗ във вр. с чл.137 от ТЗ преди изменението, следва да се съобрази със законодателното изменение, с вложения в него смисъл и причините, довели до това. /Не се споделя само казаното от първостепенния съд относно начина, по който би следвало да гласуват двамата изключени съдружници – че всеки от тях може да гласува при вземане решение за изключване на другия съдружник, доколкото основанието, за което са предложени за изключване двамата съдружници е идентично, произтича от едни и същи общи факти/.

Изискването на чл.137, ал.4 от ТЗ за форма за действителност на протокол от ОСС, отразяващ посочените от закона решения - писмена форма с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието на документа, извършени едновременно, е ново - въведено с изменението на ТЗ в ДВ бр. 105/2016г. Според текста на правната норма и изискването за едновременно нотариално заверяване на подписите и съдържанието, волята на законодателя е нотариусът да удостовери, че изявленията, обективирани в протокола от

проведеното ОСС, са направени именно от присъствалите съдружници /било чрез присъствие на нотариуса при провеждане на самото ОСС или чрез явяване на всички съдружници пред него, които да потвърдят, че изявленията, съдържащи се в протокола – са направени от тях или че съдържанието на протокола е действително/. Това се извежда и от мотивите към законопроекта, в които е посочено, че изменението е наложено от необходимостта за въвеждане на законови гаранции за противодействие на т.нар. „кражби на фирми“. Посочено е още, че „Въвеждането задължение за спазване на законоустановената форма за решенията на ОС под страх от нищожност по новата ал.4 ще даде допълнителна защита на интересите на съдружниците в дадено дружество. По този начин ще се препятстват евентуални действия на уптравителя на дружеството, несъгласувани със съдружниците /или въпреки волята им – както често се случва в срока до вписване в ТР.../“. Или целта на едновременното удостоверяване на подписи и съдържание е да се създаде един достоверен частен документ, от който със сигурност да е видно, че на определената дата общото събрание на съдружниците е взело съдържащите се в протокола решения със съдържанието, което съответства на съхранявания при нотариуса документ. Протокол от проведено ОСС, който не може да изпълни посочената цел, не съответства на изискуемата се от закона форма за действителност. А съгласно разпоредбата на чл.137, ал.5 от ТЗ, решенията, взети в нарушение на императивното изискване на чл.137, ал.4 от ТЗ, са нищожни. Следователно по отношение на решението за изключване на съдружник, с цел гарантиране, както неговите права, така и статута на дружеството законът въвежда специални – самостоятелни изисквания.

От своя страна решенията на ОСС, взети при условието на чл.139 ал.2 от ТЗ следва да отговарят на друго, също самостоятелно изискване – по императивен начин е разписано, че решенията трябва да са взети с писмено съгласие на *всички съдружници*. Неприсъственото решение предполага решението да е взето без да се свиква общо събрание на дружеството. Затова решението се нарича „неприсъствено“ – т.е. – налице е когато всички съдружници са изразили писменото съгласие за решението си, като по този начин отпада необходимостта от свикване и провеждане на общо събрание. Разпоредбата на чл.139 ал.2 от ТЗ е ясна – тя предвижда едно изключение от правилата за начина на свикване и провеждане на общо събрание на

съдружниците и като изключителна норма не подлежи на разширително тълкуване. Тя предвижда една специална процедура, свързана с необходимо мнозинство и начина на гласуване при неприсъствените решения. Завишаването на необходимото мнозинство до единодушно писмено съгласие на всички съдружници в посочената разпоредба цели да компенсира липсата на общ форум, на който съдружниците да проведат разисквания – и в тази връзка – да гарантира правата им. Именно, поради тази причина решението на върховния орган по чл.137 ал.1, т.2, във вр. с чл.126 ал.3 от ТЗ по своята същност, а и според изискването на закона за специална форма, е несъвместимо с предвидената в разпоредбата на чл.139 ал.2 възможност за неприсъствено решение, доколкото нелогично е предложният за изключване съдружник да даде писмено съгласие за собственото си изключване. При формиране на неприсъствено решение липсва общият форум, при който изключваният съдружник може да защити правата си. Още повече – при изключването на съдружник по реда на чл.126 ал.3 от ТЗ, какъвто е настоящият случай, е разписана задължителна предхождаща решението на върховния орган по чл.137 ал.1, т.2 от ТЗ процедура – писмено предизвестие, а и с оглед характера на нарушението – срок и възможност за преустановяването му. Тази задължителна процедура няма как да бъде спазена при решение по чл.139 ал.2 от ТЗ – неприсъствено такова. Неприсъственото решение предполага решението да е взето без да се свика общо събрание на дружеството, съответно – без предварително изготвен дневен ред и при този начин на взимане на решение не може да се проследи наличие на изпълнение на процедурата по отправяне до съдружника на писмено предизвестие. Причините за неприсъствени решения могат да бъдат различни – съдружниците да са лица, които живеят в отдалечени населени места, когато са налице други затруднения за лицата, ако трябва да присъстват на всяко общо събрание или ако трябва да се вземат „належащи“ решения. Належащи са въпроси, които са важни и изискват бързо решаване, поради което е изключено да се приеме, че такива са решенията за изключване на съдружник, още повече, че, както се посочи, това решение изисква предхождаща го процедура, както и специално предвидена от закона форма на обективизирането му. Споделят се изводите на първостепенния съд в насока, че ако се приеме противното – то това би било предпоставка за злоупотреба с права.

Разпоредбата на чл.139 ал.2 от ТЗ за вземане на неприсъствено решение, при което е налице последователно, а не едновременно гласуване на съдружниците, изискваща единодушие, има характер на специална норма. За да бъде валидно изявена волята на съдружниците, всички те трябва да изразят писмено съгласието си за вземане на неприсъствено решение. Търговският закон не допуска възможността неприсъствено решение да се вземе при отсъствие или без съгласие на някои от съдружниците, тъй като в този случай решението няма да е взето неприсъствено или няма решение. По този начин, а и с оглед формалните изисквания за начина, по който се взема решение за изключване на съдружник /чл.137 ал.4 от ТЗ/ за конкретно взетите решения с протокола от 10.12.2020г., се осъществяват и признаците на специалната нищожност според самостоятелното съдържание, което ТЗ влага в характеристикните белези на решенията на ОС на ТД – на невзето/липсващо решение по смисъла на разясненията, дадени в ТР №1/06.12.2002г. по тълк.д. №1/2002г. на ОСГК – нищожно е липсващото, невзето решение, което е обаче е отразено като съществуващо в протокола на ОСС.

Ето защо доводите на жалбоподателя, че атакуваните решения не страдат от порока нищожност, а биха могли да бъдат преценявани относно тяхната евентуална незаконосъобразност, са неоснователни. Като е стигнал до същите правни изводи и е прогласил решенията, обективирани в протокол 10.12.2020г., наименован „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ ООД“ за нищожни, първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт.

При уважаване на главния иск за нищожност на въпросните решения на ОСС, не следва да се разглежда евентуалния иск за отмяната им по реда на чл.74 от ТЗ /а и отменяеми, като незаконосъобразни, са само валидно взетите решения на ОСС/. За пълнота само следва да се посочи, че всички доводи на жалбоподателя, развити във въззивната жалба, касаещи преклузията по чл.74 ал.2 от ТЗ, са неоснователни и не съответстват на данните по делото. При правилна преценка на данните по делото, при констатации за служебно известен факт – данните по т.д. №117/2021г. и конкретно – съдържанието на протокола от проведено ОСЗ от 16.07.2021г., първоинстанционният съд правилно е приел, че от страна на ищците е установен моментът на узнаване на решенията от протокола от 10.12.2020г., а именно – датата на провеждане

на горепосоченото съдебно заседание. Правилно съдът не е дал вяра на депозираните по делото гласни доказателства – показанията на св. Р., тъй като, чрез тях се цели заобикаля на преклузията по чл.367 от ГПК, като освен това гласните доказателства са неубедителни, а и могат да бъдат преценявани с оглед евентуална тяхна заинтересованост.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото и на основание чл.78 от ГПК, във връзка с чл.273 от ГПК, жалбоподателят дължи на въззиваемите страни направените разноси пред въззивната инстанция. Доказателства за реално сторени такива са представени само от въззиваемата Р. Д.. Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК същите са в размер на 1 200лв. – адвокатско възнаграждение, заплатено в брой съгласно приложен договор за правна защита и съдействие. Възражението на насрещната страна за прекомерност на така заплатеното и претендирано адвокатско възнаграждение е неоснователно. Минималното адвокатско възнаграждение, съгласно чл.7, ал.1, т.10 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /преди изм. ДВ бр.88/04.11.2022г./, е 800лв. Адвокатското възнаграждение от 1 200лв. не надвишава предвиденото минимално такова в пъти, а освен това, съобразено с правната сложност на делото, не е прекомерно.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №144/08.04.2022г., постановено по търг. д. №576/2021г. по описа на Окръжен съд Пловдив, с което са уважени предявени от Р. С. Д. ЕГН ***** и Б. А. К. ЕГН ***** искове, като е признато за установено по отношение на „В.“ ООД ЕИК ....., че всички решения, обективирани в документ, наименован „Протокол за неприсъствено решение на Общото събрание на съдружниците в „В.“ от 10.12.2020г.“, са нищожни като липсващи /невзети/ решения от общото събрание на съдружниците на ответното дружество и „В.“ ООД е осъдено да плати на Р. Д. и Б. К. направените по делото разноси в размер на 880.30лв. разделно.

ОСЪЖДА „В.“ ООД ЕИК ..... да заплати на Р. С. Д. ЕГН *****
разноски за въззивното производство в размер на 1 200лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в
едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____